

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

2. Nostra sententia proponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

distinguitur à re, ita afficit subiectum; vt constituit in hac tali affectione, sine aliqua potentialitate, & ita dependet à subiecto, vt nec esse, nec concipi possit sine illo: ergo ratione actualis huius affectionis, & dependentiæ, fatendum est necessario modum accipere totum suum esse à subiecto; sed individuationis, & singularitatis modi esse esse modi: ergo singularitatis, & individuationis illius sumitur à subiecto.

6 Confirmatur, quia modus ita dependet essentialiter à re cuius est modus, vt nec per potentiam Dei absolutam possit esse separatus ab illa, & ideo figura vnus non potest esse sine hac re numero figurata cum alia, vel sine omni re, & actio qua producit hic numero terminus, non potest producere alium terminum distinctum: ergo signum evidens est talem terminum esse principium individuationis illius actionis.

SECTIO II.

Nostra sententia proponitur.

Prima conclusio: accidentia realia non indi-viduantur intrinsece à materia prima, vel à subiecto illorum, &c.

7 Probatum primo, quia illud est principium intrinsecum individuationis alicuius, quod est intrinsece constitutum illius, vt supra diximus: sed subiectum substantiale non est constitutum intrinsecum accidentis; albedo enim non constituitur in suo esse per hominis entitatem, vel essentiam, quæ est subiectum albedinis: ergo accidens non potest individuari à subiecto intrinsece; minor sic probatur, quia illud, quod est constitutum alicuius, est de essentia illius, sed substantia completa, quæ est subiectum accidentis, v. g. homo, non est de essentia quantitatis, quia substantia adæquate, tanquam excludens ab exclusio distinguitur ab accidenti, & etiam accidens ad substantiam.

8 Clarius exemplum, subiectum non potest esse principium individuans accidentia, quia tantum esse potest huiusmodi principium intrinseca entitas ipsorum accidentium. Antecedens patet, quia subiectum non potest dici principium intrinsecum individuationis accidentis, tanquam intrinsece, & per se componens, vt diximus accidens, quia hic non agimus de composito ex subiecto, & accidenti, scilicet de concreto accidentali, de albo nimirum, sed de ipsa accidentali forma, de qua constat non componi intrinsece, ex ipso subiecto, & alia forma, quia procederet in infinitum, nec potest dici quod componitur ex ipso subiecto solum, primo, quia iam albedo adæquate est substantia, & idem est de quantitate, quia adæquate subiectum albedinis, vt est homo, substantia est.

9 Secundo, quia nunquam datur compositum ex vna parte tantum, sed ex duplici parte: de subiecto constat iam, quod sit substantia, de alia autem parte distincta à subiecto interrogo, an sit accidentalis forma, vel substantialis; si substantialis, iam totum accidens erit adæquate substantia, scilicet accidentalis; de illa iterum interrogo, an sit composita ex subiecto, & alia forma, vel non? si est composita, procedetur in infinitum; si non est composita, iam illa forma accidentalis non individuabitur à subiecto intrinsece, & cum re-

ster à quo individuatur, individuabitur à se ipsa: ergo iam accidens intrinsece non individuatur à subiecto, vt Adversarij asserunt.

Præterea, quia vnaquæque res, per illud idem formaliter, & intrinsece est vna numero, per quod est ens actu intrinsece in rerum natura, vel aptum vt sit huiusmodi, quia omne actu ens existens est singulare; sed omnis res per suam entitatem est intrinsece, & formaliter, & actu existens: ergo per eandem entitatem est singularis; atqui accidens est res actu: ergo est res singularis actu per suam entitatem.

Secundo sic probatur, quia si Deus crearet accidens sine subiecto, vt nunc conservat quantitatem, & qualitatem in hostia consecrata, illud accidens, non haberet subiectum à quo individuaretur intrinsece, quia non componitur ex subiecto, sed esset tota, & adæquata forma accidentalis cum perfecta singularitate separata ab omni subiecto, & ex alio capite non potest Deus supplere causam intrinsecam, & ideo nec potest creare hominem sine anima, vel sine materia prima, nec conservare illum sine aliquo ex partibus essentialibus: ergo illud accidens, quod creatur de novo perfecte individuum, & quod de novo conservatur sine subiecto in Eucharistia, non petit subiectum, vt intrinsece constitutum illius in esse individui, quia si esset tale subiectum constitutum accidentis, nullo modo posset accidens conservari sine illo, sicut Deus non potest conservare album sine subiecto, nec hoc album sine singulari subiecto, quia album necessario, & essentialiter vt concretum petit subiectum: ergo si Deus creat, & conservat accidentia sine subiecto, subiecta non erunt intrinseca principia individuationis accidentium; vnde nec illa, quæ actu conservantur sine subiectis quando inhærebant in illis, non habebant illa pro intrinsecis constitutivis, quia si illa haberent, postea non possent à Deo sine illis conservari, quia Deus non potest vt diximus supplere concursum intrinsecum partium essentialium.

Confirmatur ex Scoto in 4. dist. 12. q. 2. quia nihil vnus generis, & prædicamenti ponitur inesse per aliquid alterius prædicamenti, & præsertim hoc verificatur de illo, in illo primo prædicamento, huiusmodi sunt singularia in vnoquoque prædicamento, sed substantia, & accidentia sunt in diversis prædicamentis; ergo Maior patet, quia prædicamenta sunt impermixta, & præterea accidens singulare secundum se consideratum non esset vnum ens per se, sed per accidens, scilicet compositum ex substantia, & accidenti, quod est absurdum.

Præterea in quolibet genere est reperire supremum, in illo genere, & omnia media genera, & species: ergo est invenire quoque infinitum in illo genere, de quo omnia illa prædicentur, alioquin prædicatione superiorum de inferioribus in illis generibus, non essent per se, sed per accidens, quia supremum esset præcise de illo prædicamento accidentis singulare esset, partim illius prædicamenti, partim substantiæ; principium enim individuationis per se, & intrinsecum, de quo nunc loquimur, intrinsece constituit individuum; ideo si sit substantiale, substantia intrinsece constituet accidens, quod est absurdum.

Dices, saltem individuari à subiectis accidentia tanquam à termino suæ relationis.

Contra, quia hoc accidens numero non petit ex

ex se, & ex sua essentia magis esse in hoc subiecto, quam in alio; unde ex se poterat successive in varijs subiectis numero distinctis inhaerere, quod sic convincitur, quia vnaquaeque materia prima cuiusque individui habet aptitudinem ut habeat hoc, vel illud accidens indifferenter in infinitum: ergo ex sua parte non repugnat accidens esse in hoc, vel in illo subiecto, tum quia impossibile est, quod natura in se, & sibi opponatur; nam ipsa natura facit, ut materia habeat aptitudinem ad infinita accidentia, & ad quaecunque quae etiam sunt in alio subiecto, quod sic demonstratur; nam quaecunque materia est indifferens ad recipiendam quancunque numero formam substantialem, etiam quae possit esse in alijs in infinitum materijs: sed quod est capax formae substantialis est capax dispositionum ad illam, tum quia materia non potest recipere formas, nisi disponatur ad illas per dispositiones debitas talibus formis, tum etiam, quia quod est capax finis, est capax mediorum ad finem: sed forma, & introductio illius est finis, dispositiones autem quae sunt accidentia sunt media ad illam introductionem: ergo quaecunque materia quae potest recipere eandem numero formam substantialem, potest etiam recipere eandem numero accidentia, quae alia materia poterat recipere, siquidem recipit, & consequitur, vel potest consequi eundem numero finem, id est eandem numero formae introductionem; ergo accidentia, quae reguntur ab eadem natura, quae facit, ut materia petat quaecunque accidentia numero poterunt esse in quacunque materia; imo non potest iterum facere natura, quod haec accidentia repugnent huic petitioni materiae; quia iam natura sibi ipsi repugnet, ut dixi, quod est absurdum, nam potentia passiva fit a natura propter exigentiam actus informantis; nam sicut absurdum, & impossibile esset, quod intellectus meus peteret producere intellectionem circa Angelum, & ex alio capite, quod intellectus ipsa esset improductibilis a meo intellectu cum impossibili actu impossibilis sit potentia tam activa, quam passiva, & si potentia est possibilis, tam actus productus, quam informans possibiles sunt, sicut si materia prima mea habet potentiam, ut recipiat formam cadaveris, nullo modo potest dici, quod talis forma est impossibilis respectu illius, tum etiam, quia potentia, & actus naturalis sibi mutuo correspondent; unde potentia non respicit naturaliter, nisi actum illum, qui aptitudinem habet naturalem, ad informandum illam, ex quibus sequitur necessarium, quod eadem accidentia numero, quae sunt in hoc obiecto, quantum ex se, non sint determinata ad hoc numero subiectum: ergo non accipiunt ab illo suam individuationem, quia si illam a tali subiecto acciperent, determinarentur necessario per illam determinatam individuationem ad illud determinatum numero subiectum, sicut quia praesentia haec determinatur ad hunc numero locum, praesens ut tale, seu ubicatum per ipsam determinatur etiam ad ipsum numero locum. Praeterea, quia nullum indicium datur, nec a priori nec a posteriori, ut hoc accidens numero, v. g. haec numero quantitas, vel qualitas, quae accidentia communia sunt creata a principio sine subiecto, quod ex sua natura petant hoc potius, quam illud subiectum.

R. P. Ideph. de Penajels Theol. Schol. Tom. I.

Confirmatur, quia licet haec forma accidentalis semel facta in hac, & ex hac materia vel subiecto, non possit esse in alio naturaliter propter dependentiam, quam habet ab illo, quae dependentia talis est, ut nec accidens illud possit naturaliter conservari, sine illo genere causalitatis materialis, nec etiam aliqua via sit, aut modus naturalis, quo possit hoc accidens, in aliud subiectum transferri, ut ab illo conservetur, nihilominus tamen si entitas talis accidentis secundum se consideretur, non videtur eius aptitudo intrinseca determinata ad inhaerendum in hoc subiecto, ita ut intrinsece sit ineptum ad informandum quodcunque aliud subiectum numero distinctum: ergo non recipit suam intrinsecam individuationem ab hoc numero subiecto, non solum intrinsece, tanquam a constitutivo: sed etiam haec tanquam a termino suae habitudinis, seu aptitudinis inhaesive. Probatur consequentia, quia non est hoc subiectum terminus adequatus illius habitudinis, quandoquidem aptitudo huius accidentis secundum se aequae naturaliter posset exerceri in alio; vel alio subiecto, si in quolibet poneretur; nam quod per causas naturales solum ponatur in hoc subiecto, & non in alio, non tollit intrinsecam aptitudinem eius, neque facit ut hoc subiectum sit adequatus terminus illius, sicut est fortasse in universo aliquod subiectum, quod semper fuerit, & semper erit, sub eisdem numero accidentibus, ut fortasse est hoc caelum, nec est via naturalis ad varianda illa, & non propterea aptitudo illius subiecti est determinata ad talia accidentia: antecedens sic suadetur, quia de potentia absoluta hoc accidens transferri posset in aliud subiectum, & illud informare: ergo signum est esse in tali subiecto accidenti aptitudinem naturalem intrinsece ad inhaerendum alteri, quantum ex ipso est. Probatur consequentia, quia licet actio illa, seu transmutatio huius accidentis a subiecto in subiectum esset supernaturalis quoad modum; terminus tamen productus naturalis esset, compositum enim illud ex tali forma accidentali, & subiecto naturaliter subsisteret.

Vergetur amplius, quia ignis in se virtutem habet ad plures calores producendos, eius enim essentia secundum se considerata aequalem virtutem habet contentivam illorum calorum, nam illi essentialiter continentur in potentia ignis, quos successive potest producere, lignum item cui applicatur secundum se consideratum indifferens est ad plures calores ab eodem igne recipiendos quos recipere potest successive, locus enim & tempus, & ceterae circumstantiae extrinsecae, non determinant causam activam, aut passivam ad aliquem calorem potius, quam ad alium, tum quia locus, & tempus, nec sunt operativi caloris, nec conferunt igni virtutem activam; tum quia in eodem loco possunt esse plures calores, & idem est in eodem tempore, quia tempus est valde extrinsecum, unde nihil imprimit causis; tandem, quia si alius calor in eo produceretur, quid intercalaret temporis, quod ex se non respicit calorem, nec calor tempus, cum in diversis posset existere: ergo nihil creatum est, quod determinet causas secundas ad hunc numero calorem vel faciendum, vel accipiendum, unde omnis causa receptiva caloris indifferens est respectu huius, vel illius caloris; unde etiam ca-

T t lor

lor indifferens est ad hunc potius subiectum,
quam ad illud.

- 16 Tercio sic probatur principaliter, quia si hæc numero quantitas, v. g. tantum esset apta ex se ad inhaerendum huic numero subiecto, omnes illæ quantitates, quæ possent illi numero subiecto inhaerere, & idem est etiam in albedine, & in cæteris qualitatibus diversis temporibus habere in se aliquam convenientiam realem quam non haberent cum quantitatibus inhaerentibus alijs subiectis, quia omnes illæ quantitates haberent aptitudinem ad inhaerendum huic numero subiecto, cui aliæ quætitates inhaerere non possent, atque ita sub conceptu specifico posset dari conceptus obiectivus, quætitativus, vel qualitatibus completus, & communis multis individuis illius speciei, & non alijs intra eandem speciem, quod videtur absurdum, inam illa convenientia cum sit realis, & non individualis, quia inindividuati conveniunt omnes, sed qualitativa, aut quantiativa erit etiam essentialis talibus accidentibus, & consequenter species vltima erit divisibilis per plures differentias essentielles, quod involvit apertam repugnantiam, quia esset vltima, & non vltima species.

- 17 Quarta probatur principaliter, quia in eadem potentia viva sunt actu multae visiones solo numero differentes plurium non possunt videri, vt g. Petrus, & Ioannes, visionem est imago naturalis, & propria rei visae, & vna imago non potest esse alterius, nec representare aliud respectu cuius non est imago, propter intrinsecam coprationem imaginis cum imaginato, alias esset imago, & non esset imago, vnde eadem potentia viva, quae simul representat Petrum, Ioannem, & Paulum, debet representare illos per plures visiones, quae recipiuntur in ipsa: at tales visiones non sunt accidentia specie, sed solo numero distincta, cum obiecta, quae representant solo numero distinguantur, ergo iam plura numero accidentia subiectum simul in eodem subiecto: ergo non indiuiduantur ab illo, item certum est eandem numero partem manus, nunc calefieri calore vt vno, & postea frigeri, quo frigore destructo, postea atque iterum calefit manus calore vt vniu: ecce duos calores, qui non distinguuntur nisi numero inhaerent successive in eodem numero subiecto: ergo non indiuiduantur ab ipso, quia illud subiectum ex vna parte non constituit illa individua caloris effectiue libere, vt nunc hanc, nunc illam indiuiduationem tribuat, sed per suam formalissimam indiuiduationem, quae semper est eadem numero sine variatione, & operatur suo modo naturaliter sine libertate talem indiuiduationem vt ita dicam, dando omne id, quod habet siue terminative, siue intrinsece constitutive, vbi nulla potest esse variatio in effectu, sicut quia eadem anima rationalis est causa huius indiuidui per suam ipsam entitatem naturaliter, & sine libertate, quotiescunque constituitur haec forma semper constituit eundem numero hominem sine aliqua variatione: ergo si datur variatio in accidentibus respectu eiusdem numero subiecti, subiectum non potest esse principium indiuiduationis illorum.

Vergetur, quia in sententia Thomistarum materia prima individuatur ab accidentibus, & subiectum totum à materia prima: ergo accidentia

non individuatur à subiecto, quia committeretur circulus vitiosus; nam si subiectum individuatur à materia prima cum accidentibus, & accidens à subiecto, de primo ad vltimum accidentia individuabuntur à se ipsis, quia quod est causa causæ, est causa causati.

fa causa, est causa causati. 18
Magis explicatur circulus, nam inquirendo, vt iam dixi individuationem materie, recurrunt Thomistæ ad singularitatem quantitatis; de hac autem rogati confugiunt ad singularitatem materie, quæ delineatio, vt sic loquar ad idem punctum redit vnde progressa est, & sic fiet circulus cuius definitio est, secundum Euclidem, progressus ab eodem puncto redeundo ad ipsum; vnde licet figura circularis inter Mathematicas sit perfectissima, nihilominus responsio circularis vitiolissima est in metaphysica. Deinde si accidens accipit intrinsecam individuationem a subiecto, non potest eadem subiecto vllam individuationem communicare accidentis, nisi quoniam ipsum ab eodem accipit subiecto: ergo accidens non indiuiduatur a subiecto, sed a se ipso.

Deinde probatur cum Hur. quia individuatio 19
accidentis intrinseca est accidentalis, nam sicut
substantia ex substantijs componitur; ita acci-
dens ex accidentibus: ergo individuatur non à
subiecto, nam subiectum est substantia.

Confirmatur, individuatio accidentis est idem 20
cum eius essentia: sed subiectum non est idem
cum essentia accidentis, vt ex terminis patet: ergo
subiectum non est individuatio accidentis;
vnde excludendi sunt, qui asserunt accidens indi-
uiduari intrinsece per subiectum, & ea ratione
probant duo accidentia, nec de potentia absoluta
posse esse simul in eodem subiecto; nam eadem
ratione, nec successive possent esse, quia esset ea-
dem ratio non individuandi, & ab eadem indi-
uiduatione non possunt constitui plura individua.

Secunda conclusio: Modi substantiales physice
individuatur à se ipsis, metaphysice vero à pro-
prijs differentijs individualibus, & probatur hæc
conclusio eisdem rationibus, quibus superior, &
deinde, quia incommunicabilitas quam addit in-
dividuum supra entitatem est negatio immedia-
te fundata in entitate intrinseca individui; ergo
ab illa, & non ab alio desumenda est intrinseca
eius individuatio: deinde, quia individuatio intrin-
seca modi, v. g. vniouis, vel sumeretur intrin-
sece à materia vel à forma, quas venit inter se, vel
ab utraque simul: sed à neutra seorsim, nec con-
iunctim: ergo non seorsim, quia à neutra intrinse-
ce componitur, est enim suo modo modus omnis
simplex, & incompotitus physice ex partibus for-
malis, & potentialis, neque ab utraque coniunctim
ob eandem rationem: ergo.

ob eandem rationem: ergo.
Secundo sic probatur, quia vt patet ex dictis 22
in Logica, in eodem Patre multiplicatur multæ
relationes numero distinctæ, ad multiplicatio-
nem terminorum, numero distinctorum: atqui il-
læ relationes numero distinctæ, vt ex ibi dictis
patet, sunt modi reales: ergo plures numero di-
stincti modi reales simul, sunt in eodem subiecto:
ergo tales modi non indiuiduantur ab illo, pro-
pter rationem dictam de accidentibus.

Confirmatur evidētius hoc ipsum, quia in vestra sententia intentio qualitatis non fit per additionem gradus ad gradum, sed per maiorem radicationem in subiecto; atqui hæc maior radicatione nihil aliud est, ut vos dicitis, nisi pluralitas, &c.

& multiplicatio vnionum eiusdem qualitatis circa idem subiectum; nam ideo magis radicatur illa qualitas, quia datur de novo alia vnio illius qualitatis ad subiectum per quam magis vnitur, & magis inhæret qualitas, quæ tantum quomodocumque vnietur per primam vnionem: atqui illa pluralitas vnionum est pluralitas, seu multiplicatio entitatum modalium, non speciei, sed solum numero distinctarum, quod sic probatur, quia specifica ratio modi vnionis debet sumi à partibus vnitis, quia tota ratio essentialis vnionis est in ordine ad vnienda extrema vnibilia inter se, sed extrema illa respectu omnium vnionum sunt eadem, quia eadē numero qualitas vnitur ad idem numero subiectum per omnes illas vniones: ergo omnes illæ vniones sunt modi eiusdē speciei: ergo si ex alio capite sunt plures realiter distincti, solum numericæ distinguuntur à parte rei: ergo plures modi numero distincti sunt eodem subiecto simul per vos: ergo iam modi non indi-
duantur à subiecto, quia iam non plurificarentur in eodem individualiter, si ab ipso singularisarentur, vt vos in fundamentali ratione asseritis.

SECTIO VLTIMA.

Argumenta Adversaria solvuntur.

23 **A**D primum argumentum primæ sententiæ distinguo maiorem cum P. Suarez, habet totum suum esse in ordine ad subiectum, id est dicit relationem transcendentalem ad illud ab ipsoque dependet intrinsece concedo, adhuc in quantum individuum est habet totum suum esse, id est individuationis subiecti est principium intrinsecum individuationis accidentis nego; unde explicata æquivocatione argumenti tota corruit, ac funditus labefactatur vis illius ratiocinationis, aliud enim est dependere aliquid ab aliquo in individuatione, aliud est intrinsece individuari ab illo, v.g. in vestra sententia anima rationalis dependet per relationem transcendentalem à Deo, in sua individuatione, quia tota origo individuationis animæ rationalis, refunditur in primam causam, quia illa est, quæ determinat quoad individuum in productione, id est tota causa, quare producit individuum hoc potius quam illud est prima causa, Deus videlicet; unde propter has omnes rationes, quæcunque creatura, licet corporea, vel spiritualis dependet à Deo in sua individuatione, & nihilominus Angelus, & anima rationalis, v.g. non indi-
duantur à Deo intrinsece, nec sumunt singularitatem aut individuationem tanquam à principio intrinseco à Deo; ergo similiter accidens, licet vt individuum dicat ordinem transcendentalem ad subiectum ab ipsoque dependeat, nihilominus non est necesse, vt individuetur à subiecto; nam aliud est habere individuationem in ordine ad aliquod ab ipsoque dependere in illa, aliud est individuari ab ipso intrinsece, vt patet ex dictis.

24 Ad confirmationem concedo maiorem; concedo item primam partem minoris, ad secundam negatur in sensu à nobis explicato, in responsione ad Argumentum superius, quia vt ibi diximus, aliud est dependere ab ipsa in esse vt à materiali causa, ab aliquo vt accidens dependet à subiecto, aliud est subiectum esse principium intrin-

secum illius esse individui, quia potius subiectum respectu accidentis, quasi extrinsece se habet; respectu autem compositi ex accidenti, & subiecto dicitur intrinsecum principium, & adhuc in illo genere extrinseco per modum termini habitudinis, non est principium individuationis accidentis subiectum propter rationes supra traditas in nostra conclusione.

Ad vltimum, si loquatur naturaliter illa maior, 25 & de duobus accidentibus eiusdem rationis, vt sunt duo calores vt vnum simul negamus illam, quia licet habeant distinctionem individuum in se, cum vnusquisque calor sit sufficiens ad reddendum subiectum calidum vt vnum, superfluit alter calor vt vnum, ratione cuius superfluitatis non possunt dari duo calores vt vnum naturaliter simul, quia natura nihil superfluum paritur, & frustra fiunt per plura, quæ possunt fieri per pauciora, vt est axioma certissimum in Philosophia, & hæc præter alias etiam est ratio, quare naturaliter non possint duæ formæ substantiales similes informare vnica materiam; ex quibus colligitur, non ideo non posse duo accidentia similia esse in eodem subiecto, quia indi-
viduentur à subiecto, vel differant per ipsum, sed propter rationem dictam; nam si accidentia propter rationem adversariorum non possent esse simul in eodem subiecto, nulla duo vel plura accidentia, nedum eiusdem speciei, sed neque diversarum specierum possunt esse in eodem subiecto; consequens est aperte falsum, quia in eodem individuo substantia est quantitas hæc, & hæc qualitas; nam in eadem parte sacari vel lactis est albedo, & dulcedo, quantitas, & qualitas, & diversæ qualitates speciei, & numero. Deinde, quia non minus repugnaret propter illam rationem esse in eodem subiecto, simul naturaliter duo, aut tria accidentia dissimilia, numero distincta, ac si essent similia, quia tam hæc, quam illa indi-
viduarentur à subiecto, sed nihilominus duo accidentia dissimilia solo numero distincta sunt de facto in eodē subiecto, vt sunt duæ visiones duorum obiectorum solo numero distinctorum; ergo ratio quare duo accidentia similia non possunt esse in eodem subiecto, non est quia indi-
viduentur ab illo, sed potius quia quando illa habent omnimodam similitudinem, nullum agens per se intendit, vt bene docet P. Suarez, aut pluralitatem eorum aut aliud inducere in subiectum iam habens aliud omnino simile, quia solum intendit agens reddere passum sibi simile, quod per vnā tantum huiusmodi formam satis consequitur; at vero quando accidentia non sunt prædicto modo similia, cessat hæc ratio, & subiectum indiget maiori assimilatione, & ideo agens etiam illam procurat, vt v.g. quamvis medium excepta specie Petri, sit illi simile intentionaliter non est sufficienter simile Paulo, & ideo manet in Paulo virtus ad inducendum speciem, qua illud reddat sibi simile, & sic de alijs, quod melius explicatur ex parte subiecti, & ex capacitate illius, sicut enim materia prima, quamvis sit indifferens ad omnes formas substantiales, non tamen habet capacitatem ad habendas omnes simul neque plures, quia vna forma sufficienter actuatur, ita etiam subiectum accidentium, quamvis per se primo sit capax alicuius speciei accidentis, & consequenter sit indifferens ad quodlibet individuum eius, nihilominus non est capax vt simul recipiat omnia vel
Tr 2 plura